

ПРАВО НА СВОБОДУ СВІТОГЛЯДУ ТА ВІРОСПОВІДАННЯ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Грицай Васіліса Антонівна,

Університет митної справи та фінансів

Науковий керівник: д.ю.н., професор Макушев П.В.,

професор кафедри історії та теорії

Університет митної справи і фінансів

м. Дніпро, Україна

Питання прав на свободу світогляду та віросповідання завжди має актуальність в мультикультурних світських державах, одною з яких є Україна. На даний момент, в Україні діє близько 36 тис. релігійних організацій, і держава бере на себе відповідальність за захист інтересів людей які є їх діючими учасниками[2]. У сучасній Україні ця тема набуває особливої актуальності через численні історичні та суспільні зміни, які відбулися протягом останніх десятиліть. Наша держава, яка здобула незалежність у 1991 році, має новий шлях розвитку, включаючи перебудову своєї системи влади, встановлення верховенства права та розширення прав людини.

Держава, завжди закріплює в законодавстві рівень свободи людини за допомогою конституційних розпоряджень, і мусить брати на себе відповідальність за реалізацію рівних умов існування для всіх осіб які проживають на її території. Цей закон мусить діяти в незалежності від раси, кольору шкіри, статі, етнічного та соціального походження, релігійних переконань, що і зазначено в розділ 2 стаття 24 Конституції України [1], яка є легітимною формою закону на території України. Людина, як суб'єкт правовідносин не може відмовитися від реалізації цього права, тому що демократична держава несе відповідальність за захист прав своїх громадян та дотримання їх інтересів у всіх сферах соціального життя. З впровадженням військового стану на територію України, посилилась недовіра щодо

діяльності Московського Патріархату, заборона якого викликала непорозуміння у деяких громадян. Кожен має право на свободу світогляду і віросповідання, це право включає свободу ведення будь-якої релігійної діяльності, поки вона не несе загрозу населенню або державі, відповідно до розділу 2 статті 35 Конституції України, але діяльність МП можна віднести до кримінальних правопорушень зумовлених на релігійних сповіданнях, а точніше до другої групи суб'єктів які розпалюють ненависть до іншої групи суб'єктів (стаття 300 КК України) [1]. Також, активні діячі МП порушували легітимність законодавства України, та займалися диверсійно-розвідувальною діяльністю яка порушує верховенство права. Базуючись на цих правопорушеннях ВРУ прийняли рішення про заборону МП на території України. Візьмемо до прикладу іудаїзм, який поширений в нашій країні, цей релігійний погляд не несе за собою дій які шкодять функціонуванню державного ладу, тому на громадян які підтримують цей світогляд не діють обмежувальні санкції і вони мають право вільно висловлювати свої релігійні погляди без державного обмеження та заборони дій, якщо їх діяльність не порушує права і свободи інших людей, відповідно до статті 23 КУ [1].

Таким чином, розглядаючи приклад заборони Московського Патріархату, ми можемо побачити, що Україна, як світська держава, захищає ті релігійні погляди, які не порушують закон та не ставлять під питання легітимність верховенства права. Також ми бачимо як держава ставиться до інших релігій які не порушують закон України своєю діяльністю організації в цілому, або діяльність окремих учасників. За останні роки, наша країна робить великі правові зміни для покращення роботи усіх верств суспільної діяльності, і задля охорони прав громадян, і однією з найважливіших змін можна вважати відсутність обмежень на право світогляду та релігійних поглядів.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : Основний закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/254к/96-вр>.
2. Калініченко О. Захист прав людини і громадянина. Політичні гарантії права людини на свободу світогляду і віросповідання та їх правове забезпечення за законодавством України. *Право України*. 2009.
3. Kodeksy.com.ua 2011-2019 рік Україна. Юридична допомога онлайн / <https://uristy.ua/>.